

Сенс життя, або N+1 = Перемога

[Оксана Бондаренко, ІФ-67а.]

#20 от 28.10.2008

Четвертий міжвузівський семінар «Філософська проблема людини та сенс її буття», що відбувся 18 жовтня, організований кафедрою філософії разом з бібліотекою НТУ «ХПІ». Його учасниками були не лише студенти та викладачі нашого університету, а й гості – представники Харківського Національного університету ім. В.Н. Каразіна, Харківської державної академії залізничного транспорту, Харківського Національного медичного університету, Харківської Національної юридичної академії ім. Ярослава Мудрого, а також Національної фармацевтичної академії.

В ході семінару було обговорено безліч питань: людина та натовп, свобода і пошук себе як особистості, проблеми сучасної молоді, демографічна криза, культура нового покоління, чи скоріше її відсутність. Також було розглянуто тему війни як вічної супутниці розвитку цивілізації.

Я обрала для себе найцікавішу і найважливішу тему – сенс життя сучасного українця. Хвилює вона мене вже давно, і ось нарешті в мене з'явилася можливість поділитися своїми міркуваннями з іншими. Рік тому між мною, ще недосвідченою першокурсницею, та сусідом по гуртожитку спалахнула суперечка «В чому ж таки сенс людського життя?» Дискутували ми з ним аж до півночі, але так і не дійшли консенсусу. Я наполягала на тому, що кожен з нас так чи інакше прагне стати щасливим. Тоді що ж таке щастя?

Студентам, як і в усі часи, замало простого навчання в університеті. Адже саме зараз перед нами відкривається неймовірно широка дорога, з безліччю різноманітних можливостей на кожному кроці. Ви можете сказати, що вам не вистачає часу. Знаєте, часу завжди замало! Навіть якби доба містила і 30 годин, нам би їх все одно було б недостатньо. Проте чи не помічали ви, що чим більше справ, то тим скоріше виконується кожна з них. Та й на якість це

також не дуже впливає...

Особисто я, встигаючи зробити кілька справ за один день, відчуваю, що дійсно живу. Після занять я біжу на засідання Кар'єрного клубу чи ще кудись. Я шукаю себе усюди: в театральному і в танцювальному гуртках, в поетичній секції Спілки письменників. Щось не сподобалось, щось додало нових вражень, а щось стало частиною мене.

Усвідомлюєш власну силу і значимість, і з'являється непереборне бажання підніматися все вище і вище. До свого власного Олімпу. Крізь Терни до зірок... і далі. То може в цьому і є сенс нашого життя – отримувати насолоду від нових звершень! Бути щасливими кожен по-своєму, і всі разом. Варто лишень цього захотіти...

Так я вважала ще тиждень тому. Але одна зустріч змусила мене зняти рожеві окуляри і поглянути на світ трохи по-іншому. Ні, я все ще вважаю, що життя прекрасне. Проте я впевнилась, що світ кольоровий. І, немов веселка, він має і темні відтінки. Співрозмовник ледь не завів мене в глухий кут питаннями: «А що робити, коли життя диктує свої умови? Коли мрії розбиваються вщент на скелях буденності? А що, коли я взагалі не бачу сенсу життя?» Цей хлопець навчається, як і я, на другому курсі. І я впевнена, що подібні думки приходять не лише в його голову. Я пропоную кожному з вас зупинитися на мить і подумати: «А чого власне мені не вистачає для щастя?»

Навіть коли мрії розчиняються у повсякденності, ми мусимо йти далі. І нехай попереду безліч перешкод, злетів і падінь. Кожна маленька перемога – це ще один крок назустріч щастю.

Але доки ми будемо залишатися лише тінями на дні власних сумнівів, доки ми не збагнемо, що життя занадто коротке для того, щоб марнувати свій час в сумнівах, і доки ми будемо пливати за течією, в нас нічого не вийде.

І як каже моя подруга: «Нехай n – натуральне число. Так ось, впавши n разів, підніміться $n+1$!»

Висловлюємо велику подяку викладачам кафедри філософії Наталії Борисівні Годзь, Віктору Івановичу Міщенку та співорганізаторам семінару – директору бібліотеки НТУ «ХПІ» Ларисі Петрівні Семененко та працівникам Світлані Володимирівні Койсиній, Ользі Валентинівні Корякіній.